

РЕШЕНИЕ

№ 28116

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3228** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. С. Г., [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу: Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-0320-000128/30.06.2025 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел ПП при ОДВР Б., РУ П..

С жалбата се релевират възражения за нищожност на оспорваната заповед, поради прекратяване на административнонаказателното производство и съществени процесуални нарушения касателно нейното връчване шест месеца след издаване й.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел ПП при ОДВР Б., РУ П., редовно призван, не се явява и не се представлява.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От представените по делото доказателства, се установява, че на 27.06.2025г. срещу жалбоподателя Т. С. Г. е издаден АУАН № 4307252, затова че на същата дата в [населено място] по ул. М., в близост до дом № 57, управлявал собствения си лек автомобил Ш. О. с рег. [рег.номер на МПС] ,

след употреба на алкохол установена с техническо средство алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер А.. Иззети са СУМПС на водача, 2 броя регистрационни табели и СРМПС.

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 317226 от 27.06.2025 г., изготвен и връчен на жалбоподателя срещу подпис в 21:00ч. на същата дата, с направление Ц. – П.. В талона е отразено, че лицето не желае медицинско и химическо изследване.

По делото е приложен и Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, в който медицински специалист в Ц. П. е отразил, че Т. Г. отказва да се подложи на изследване. Жалбоподателят лично е подписал протокола и изписал собственоръчно „отказвам да дам кръв за изследване“.

Във връзка със съставения АУАН и при пълно възпроизвеждане като фактически основания на гореизложеното е издадена обжалваната ЗППАМ №25-0320-000128/30.06.2025 г., с която на жалбоподателя за нарушение на чл.5, ал.3, т. 1 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство е представена административната преписка, видно от която поради наличието на данни за извършено престъпление по чл. 343 Б, ал.1 от НК и образувано БПП 320 ЗМ-212/2025г. по описа на РУ - П. е издадена Резолюция № 25-0320-М. от 01.07.2025г. за прекратяване на административнонаказателното производство /л.55/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Предвид Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 251з-5636 от 10.10.2023г. и двете служебно известни на съда във връзка с приключило дело № 9698/2025г. по описа на АССГ съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Връчването на акта в един значително по-късен момент от издаването му не е лишило адресата му от възможността за неговото обжалване. Несъстоятелни се явяват и възраженията за липса на

яснота за статута на водача в този период. Видно от представените доказателства свидетелството за управление на МПС е било иззето още със съставянето на АУАН, поради което жалбоподателят още от този момент е бил наясно, че търпи ограничения във връзка с правото си да управлява превозни средства.

Несъответно на закона се явява и разбирането на жалбоподателя за нищожност на обжалвания акт поради прекратено производство. Оспорваната заповед е издадена на 30.06.2025г., т.е. един ден преди постановяването на цитираната резолюция от 01.07.2025г. и в хода на все още висящо административнонаказателно производство. С образуването на наказателно производство обаче не следва автоматична отмяна на взетата мярка. Това следва само от нарочно решение на съда в случай, че бъде установена липса на законовите предпоставки за нейното налагане или допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. С процесната ЗППАМ е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса с отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Така предвидената в ЗДвП мярка е израз на държавната политика за ограничаване и преустановяване управлението на МПС след употреба на алкохол и/или наркотични вещества, което е и обществено значима цел с оглед значителния брой жертви и пострадали от т. нар. война на пътя. Тя има предварително изпълнение по силата на чл. 171, ал. 6 от ЗДвП, но то е ограничено или до решаване на въпроса с отговорността му за нарушението, описано в заповедта, или до изтичане на 18 месеца – което от двете събития настъпи първо. Резолюция № 25-0320-М. от 01.07.2025г. е издадена на основание чл.54, ал.1 ,т. 9 от ЗАНН, във вр. с чл.33, ал.2 от ЗАНН, а именно наличието на данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК и образувано досъдебно производство, в който случай административният орган не извършва преценка по същество на спора и не се произнася по въпросите за съставомерността на деянието и отговорността на извършителя. Нормата на чл. 33 от ЗАНН възплаща идеята на законодателя за приоритет на наказателната отговорност над административната, като поначало въобще не допуска конкуренция между административнонаказателно и наказателно производства срещу едно и също лице за едно и също извършено деяние. Щом за дадено деяние е инициирано наказателно производство, административнонаказателно производство не се образува, а започналото се прекратява. В този случай въпросът за отговорността на жалбоподателя за деянието ще бъде решен в наказателното производство. Пред съда не са ангажирани доказателства наказателното производство да е приключило, поради което и въпросът за отговорността на жалбоподателя не е окончателно решен. Доколкото не е настъпил и другият предвиден в закона прекратителен факт, следва да се приеме, че мярката е действаща и към настоящия момент.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за

отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на МПС на посочените в АУАН дата, час и място, е управлявал МПС след употреба на алкохол, което обстоятелство е установено след извършена проверка с Алкотест Дрегер, отчело положителен резултат от 2,95 промила алкохол в издишания от водача въздух.

По силата на чл.174, ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието /Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Съгласно чл. 6, ал. 4 от Наредбата при отказ на лицето да избере един от двата начина на установяване (медицинско и химическо лабораторно изследване) се приемат отчетените показания от техническото средство.

Наличието на релевантния факт – управление на МПС след употреба на алкохол в граници над законовия минимум е установен по надлежния ред, с оглед на което са налице законовите основания за налагане на ПАМ от процесния вид.

С оглед изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. С. Г., [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу: Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №25-0320-000128/30.06.2025 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел ПП при ОДВР Б., РУ П..

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за

движението по пътищата.